

De la punxa

— Escolta Lluhent.
 — ¿Qué hi há...?
 — ¿Que vols dir que'ns hi podem conformar ab els de la situació nosaltres, els del gremi de la punxa?
 — En cuan á la cuestió pecu... pecunia-ria... no, no massa.
 — Y es clar home, cuan jo veig...
 — ¡Pst!... no cridis massa.
 — Vaya, are mateix ab el noyet de'n Sinia que l'han fet d'estat major de la nostra facultat, ab el sant de cinquanta nassos, y nosaltres, estigat tot el dia vigilant com un desesperat y anant alerta á no ficá el bastó massa endins de les fardos per no trencar els objectes. Aquet dia mateix á un pobre carreter que venia de Seba, d'un metisaca li vareig foradar una carbasa y mitj tatxá un meló, — si per deu rals t'esposas fins la vida! — aquell home empipat hem volia senyalá ab las xurriacas totas las derrerias de la meva persona.
 — Home no vagis pas tan lluny, dintre d'un carro hi vaig ficá el bastó y estirant, estirant, en vaig treure uns elástichs; la sort que l'amo del carro qu'era castellá, em va dir que'ls portava per en Pepito valiente.
 — ¡Vaya quin ximple! ¿També necessita elástichs aquet pastera?
 — Es el que'n necessita mes dels de la colla, las calsas li baixan.
 — Y es clar home, com que firma pero no cobra y de firmas no se'n alimenta ningú, resulta que fa la panxa prima.
 — ¿No li van dar las cédulas?
 — La taula d'anisos de la font verda li daran, ¿que no veus que'l tenen per ninot? fan com alló d'en Bobi, un sol home en fa mourer set ó vuit, aquí mateix tens á n'aquell nas de las graciosas, ¿vols mes ninot que aquell?
 — ¿Y en patatas?
 — Oh aquet ja ha sigut alcalde.
 — Si, y va fe un vando que privaba el robar.
 — ¿Que'n han agafat cap á na la casa de la vila?
 — ¿Perque ho dius?
 — Oh, per res, per res.
 — Fuig home, si son una desgracia tota aquesta trepa.
 — Una desgracia per el poble.
 — Mes desgracia som nosaltres.
 — Si, pero nosaltres som una desgracia de deu rals y ells ho son de molt mes.
 — ¡Calla! ¡calla!
 — Oh calla; ja ho dius tu, donchs que ens aumentin las dietas y ens escursin las horas de treball.
 — ¡Ey! si vols dir treball.
 — Ve home, vuy dir de ocupació.
 — Si, en la confecció de badalls mes ó menos decandits.
 — Ells sí que'ls fan de satisfacció ¡els farts! ¡si jo manés mitj hora! ¡pocas vergonyas! ¡indecents! ¡no més deu rals! ¡murrís, mes que murrís!

— ¡Son uns gitanus! ¡uns dropos!
 — Que ho passi be senyor Sinia.
 — Estiga bó.

Infrascrito.

Picadas

La redacció de EL MOSQUIT se'n va anar á «Sant Metjes» pera escometre á n'en Travé, cas que s'hi presentés ab cent pesetas pera subastar el ram. Com que EL MOSQUIT produheix, ens varem permetre aquesta fatxanderia. Pero ¡oh desilusió! Se'ns havia dit que'l cafeter del Liceo vindria facturat en el de carga de la tarde, pero no fou aixís; varem resignarnos á la nostre sort y no haguérem de treure tots els cuartos que teniam arreconats, producte de las picadas. Un poeta de redolins de la redacció s'encarregá del ram, y escullí una mosquitera que estés á la altura, giravoltanhi el bailable ab la mateixa afició que te á sabatejar als del trust.

No nos mates, Infrascrito,
 déjanos vivir en paz,
 que estém pera fer gatzara
 y subastar balls de ram,
 porque aquesta es una cosa
 que diu que fá Diputat.

Segons el fugitiu Quel, las picadas de EL MOSQUIT no son d'aquellas que man-
 fan.

En aquest punt estém d'acort ab dit senyor.

Las nostres picadas volen fer tot lo contrari de lo que fa l'aiguardent compost ab Acetat de plom.

Segons el Cierito pez ens ha «salido un grano maligno» que «compromete» nostra «existencia» y «¡pone! en apreturas» al nostre director. ¡Ah! y també ens canta las *absueltas, ¡infeliz!*

Ens fa molta *grasia* aixó del «grano», pro encare'ns ne fa mes que per omplir el seu «grotesco papelucho» tinga de recórrer á la copia d'articles que *cauen* tan be á tal «papelucho» com en EL MOSQUIT sas «bajezas bestiales».

Res, es alló; aixís se «fa bromæ» y «con esport» y's «compromete su existencia.»

En Jaimito está alegrito
 per que ara es alcaldito;
 pero ¡ay! pobre Jaimito,
 que promte estará contrito,
 per que diuhem que'n Quelito

s'ha entés ab en Badorito,
 y d'acort ab en Pepito,
 li daran un miquelito
 per que's tan inodorito.
 ¿Si m'habréis entendido?

D'ensá que'n Queu, (Font-Cuberta) ens ha tirat al jusgat per alló que deyan de certas donas, que's deya que'l acompayaba, que'ns fan tan valents (no Papet) que tots aquells que abans ens volian matar, ara fan correr que nosaltres volém ferlosi la toma á n'ells.

Vistos aquestos resultats, esperém que el senyor don Fontcuberta no s'arredri y que tiri avant ab la seba denuncia, que sent com som tan valents, ja procurarem *estirpar* aquest «grano maligno» ab *provas contundentes* y d'efecte segur.

Segons diuhem de Parets, l'astorat del Secretari ve dihent ab veu *viril* que al Congrès no hi seurá en Plaça. Mes, d'aixó n'estich segur, m'hi jugo un puro de ral, que tot sol ¡com deu patir el pobre senyor Nadal!
 ¡Ay, ay! si l'hi fan fé un salt.

A Barcelona el governador s'ha... *dallonsas*, y l'Infrascrito, el celebre *Infrascrito*, no volguent ser menos, també s'ha... *daixós* las calsas. Els calsotets no, porque els porta oberts del darrera. Ens consta.

¡Senyor *mestre*, no fiqui'ls peus á la galleda, ó mes ben dit, no'ns surti are ab revistas culinarias!

¡Si ja ho sabém que del estudi no se'n refia, y que pren bon caldo, y que s'engreixa, pero al menos no ho digui! Fa molt poca vergonya clavar nos els rostils p'els nassos, are que vosté menja bona teca. ¡Avans l'hauria volgut veure presumir, cuan no cobrava del estat y menjava *arengadetas!*

Are, ó ens creurém que fá'l ximple y que es un barrut, (aixó ja no'ns ho creyém solsament; aixó ja ho sabém) ó que'l seu amic de la *Europa* li demana un reclam *para el establecimiento*.

El *guasón* del «Sevillano» no sab de que omplir las planas, y á feita d'una altre teca, ens parla del temps, del batre, y cuan no, cosa que muda, fa *Revistas culinarias*.
 ¡Ah! també sab fer denuncias.
 ¡Pillin! Conque ¡Vaya, vaya!